

VIJESTI IZ SVIJETA ZA DJECU

Četvrto tromjesečje 2026.
TRANSEUROPSKA DIVIZIJA

Nakladnik
Odjel za crkvene službe
pri Hrvatskoj konferenciji Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjüre Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Cvita Gojević

Lektura
Miroslav Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2026.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Ovog tromjesečja predstavljamo Transeuropsku diviziju, koja upravlja radom Crkve adventista sedmoga dana u sljedećim zemljama i područjima: Alandski otoci, Albanija, Bosna i Hercegovina, Crna Gora, Danska, Estonija, Farski otoci, Finska, Grčka, Grenland, Hrvatska, Irska, Island, Jersey, Latvija, Litva, Mađarska, Nizozemska, Otok Man, Norveška, Poljska, Sjeverna Makedonija, Slovenija, Srbija, Švedska, Ujedinjeno Kraljevstvo te južni dio otoka Cipra.

U tom dijelu svijeta živi 208,3 milijuna ljudi, među kojima ima 91.496 adventista. To znači da na svakih 2.276 stanovnika dolazi jedan adventist.

Novčana sredstva prikupljena darom trinaeste subote, poznatim i kao tromjesečni misijski dar, poduprijet će četiri projekta, u Finskoj, Hrvatskoj, Poljskoj i Ujedinjenom Kraljevstvu.

Ovog tromjesečja posjetit ćemo te četiri zemlje kako bismo vidjeli čudesne načine na koje Bog radi, dodirujući živote djece i koristeći ih kako bi blagoslovili druge. Sigurna sam da ćete vi i djeca s kojima ćete podijeliti ta misijska iskustva uživati slušati kako Bog čuje i vodi svoju djecu.

Imajte na umu da misijsko iskustvo ne morate čitati doslovno kako je objavljeno. Ta su iskustva prilagođena djeci od šest do dvanaest godina, pa stoga slobodno prilagodite sadržaj i jezik prema vašim slušateljima.

Kako bi vaš razred subotnje škole bio što življi i zanimljiviji, nudimo slike, videozapise i druga gradiva uz svako misijsko iskustvo. Postoje dodatni podaci uz svako iskustvo.

Pratite nas na facebook.com/missionquarterlies/ kako biste čitali i dijelili ta iskustva i preuzimali slike i kratke video-

zapise koji će vam pomoći u objašnjavanju. PDF inačicu *Vijesti iz svijeta za djecu* na engleskom jeziku možete preuzeti na linku: am.adventistmission.org/mq-children. Također možete preuzeti i *Vijesti iz svijeta* na engleskom za odrasle na linku: am.adventistmission.org/mq-adult.

Mission Spotlight videozapisi dostupni su za potpuno besplatno preuzimanje na: am.adventistmission.org/mission-spotlight.

Hvala vam što potičete djecu da misle na misiju i budu utemeljeni na Bibliji!

Gina Wahlen

Darom trinaeste subote od ovog tromjesečja podržat ćemo sljedeće projekte u Transeuropskoj diviziji:

- ◆ Osnivanje obiteljskog misijskog središta Oikos, Helsinki, Finska.
- ◆ Proširenje Adventističke osnovne škole Kompas u Poljskoj, Podkowa Lesna, Poljska.
- ◆ Ponovnu izgradnju crkvene zgrade Prilaz, Zagreb, Hrvatska.
- ◆ Osiguravanje središta za pomoć SafeSpace2B u školama u više zajednica, Engleska, Ujedinjeno Kraljevstvo.

3. listopada 2026.

Samo jedan prijatelj

Finska

Kad je Katarina sišla sa zrakoplova u Finskoj, nosila je dva kofera i vrlo usamljeno srce.

Katarina je odrasla u Slovačkoj, zemlji daleko na jugu od Finske. Došla je u grad Helsinki, na praksu povezanu s njezinim studijima. Bila je uzbuđena, ali i uznemirena. Nije znala nikoga. Nije puno toga znala o Finskoj prije nego što je došla u tu zemlju.

Tada se dogodilo nešto neočekivano. Zbog covida-19 granice su se zatvorile, pa se Katarina nije mogla vratiti kući. Odjednom joj ta pustolovina više nije bila uzbudljiva. Bila je zastrašujuća.

Zimski dani u Finskoj bili su dugi i mračni. Snijeg je prekrivao ulice. Izgledalo je kao da je sunce nestalo. Nadostajalo joj je da čuje svoj jezik. Ali najviše od svega, nedostajao joj je netko s kim bi mogla popričati.

“Samo bih htjela jednog pravog prijatelja”, rekla nam je ona.

Jednog dana netko joj je rekao nešto o maloj crkvenoj skupini koju je upoznao u jednoj kući u Helsinkiju. To nije bila zgrada s velikim staklenim prozorima. To je bila jednostavna kuća u kojoj su se mladi okupljali kako bi čitali Bibliju, pjevali, molili se i jeli zajedno. Skupina se zvala Oikos kuća.

Katarina nije znala što da očekuje. Ali odlučila je otići.

Kad je pozvonila na vrata, pitala se: *Što ako ne pripadam ovdje?*

Vrata su se otvorila, a nasmiješena lica su joj zaželjela dobrodošlicu i pozvala je unutra.

Te večeri ljudi su razgovarali s njom. Pažljivo su je slušali. Postavljali su joj pitanja o njezinom životu. Nisu je požurivali niti vršili pritisak. Jednostavno im je bilo stalo do nje.

Katarina je nastavila dolaziti.

Ponekad su igrali društvene igre. Ponekad su zajedno kuhali obroke. Ponekad su proučavali Bibliju. Nitko je nije prisiljavao da išta vjeruje. Ali Katarina je kod tih mladih ljudi počela primjećivati nešto drukčije od uobičajenog. Bili su ljubazni. Bili su strpljivi. Činilo se da istinski vole jedni druge.

“Voljeli su me čak i kad sam se osjećala slomljeno”, svjedoči ona.

Kako je zima prolazila, Katarina se osjećala usamljeno, ali i ispunjeno nadom. Jedne večeri odlučila je pokušati nešto što dosad nikad nije činila. Molila se Bogu.

“Bože”, šaptala je, “molim Te daj mi jednog pravog prijatelja.”

Nije molila za deset prijatelja. Nije tražila veliku skupinu. Samo jednog prijatelja. Ali Bog je za Katarinu imao nešto veće.

Malo-pomalo Katarina je shvatila nešto izvanredno. Ljudi u Oikos kući postajali su joj više od prijatelja. Oni su joj postajali obitelj. Kad je željela plakati, netko bi sjeo pokraj nje. Kad je osjećala čežnju za rodnim domom, netko ju je pozvao na večeru. Kad je imala pitanja iz Biblije, netko je otvorio Sveto pismo s njom i strpljivo čitao.

Jedne večeri pročitala je obećanje iz Biblije koje kaže: “Kad preko vode prelaziš, s tobom sam.” (Izaija 43,2) Bilo je to kao da je Bog govorio izravno njezinom srcu.

“Po prvi puta osjećala sam da me Bog voli”, svjedoči Katarina.

Na svoju jednostavnu molitvu za jednog prijatelja, dobila je odgovor na iznenađujuć način. Bog joj je dao cijelu crkvenu obitelj.

U svibnju 2021. godine, kako je zatoplilo i kako se snijeg otapao, Katarina je donijela važnu odluku. Odlučila se krstiti.

Znala je kako je to biti nov. Znala je kako je to osjećati se usamljeno, i željela je da i ostali pronađu istu ljubav kakvu je ona pronašla.

“Molila sam se za jednog pravog prijatelja, a Bog mi je dao obitelj”, govori sa smiješkom.

Diljem Finske mnogi mladi ljudi tragaju za prijateljstvom i nadom — baš kao i Katarina. Dio darova trinaeste subote, pomoći će Oikos kući da raste i pokrene nove slične skupine, kako bi što više ljudi moglo pronaći mjesto kamo pripadaju. Vaš dar može pomoći nekome tko je daleko da otkrije da nikada nije sam, jer Bog uvijek čuje, čak i onu najjednostavniju molitvu.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite kontinent Europu na zemljovidu. Zatim pokažite države Finsku i Slovačku.
- ◆ Posjetite Instagram profil Oikos kuće na: [instagram.com/the.oikoshouse/](https://www.instagram.com/the.oikoshouse/).
- ◆ Pogledajte kratki video o Oikos kući u Finskoj i preuzmite slike s: [facebook.com/missionquarterlies](https://www.facebook.com/missionquarterlies).

10. listopada 2026.

Hrabra za Isusa

Hrvatska

Kad je Lucija bila mala, njezini su je djed i baka vodili u crkvu. Sada ima četrnaest godina i ide u crkvu samostalno, snažno se držeći vjere koju su joj njezini usadili u srce.

Lucija živi sa svojom majkom u Hrvatskoj. Njezina majka vjeruje u Boga, ali ne ide redovito u crkvu. Lucija od svoje šeste godine svake subote dolazi u crkvu sa svojim djedom i bakom.

“Moja me baka uči o Isusu”, kaže Lucija. “Pokazuje mi kako zdravo živjeti, kako izabrati dobre navike i kako slijediti Božje zapovijedi.”

Njezina baka čita Bibliju i knjige Ellen G. White. Lucija sluša događaje iz Biblije od svoje druge godine. Jedno od najdražih iskustava joj je ono o kraljici Esteri — plemenitoj i hrabroj mladoj ženi koja se zauzela za svoj narod.

Lucija je naučila i treba biti hrabra.

Njezin omiljeni biblijski redak je iz Poslanice Filipljanima 4,13: “Sve mogu u Onome koji mi daje snagu.” Kaže da se osjeća sigurnom kad se moli. Moli se za ocjene u školi. Moli se za izazove kod kuće. Moli se kad se osjeća nesigurnom.

I Bog joj odgovara.

U crkvi voli subotnju školu. Ona je u razredu više školske djece, od petog do osmog razreda. Tamo proučavaju Bibliju, mole se zajedno, uče biti ljubazni i opraštati te ne osuđivati druge. “To je vrlo važno i potrebno”, kaže. “Pogotovo za duševno zdravlje djece.”

Također voli i izviđače. Sastaju se nedjeljom: nekad u crkvi, a nekad u parku. Uživa u kampiranju, boravku na zraku i provođenju vremena s prijateljima.

Ali jedan od najhrabrijih trenutaka njezinog života nije se dogodio u crkvi, već u školi.

Lucija je jedina adventistica u svojem razredu. Svih dvadeset i dvoje školskih prijatelja i prijateljica pripadaju drugoj vjeri. Jednog dana razgovarala je sa svojom profesoricom o svojim vjerovanjima. Objasnila je što adventisti vjeruju o suboti, molitvi upućenoj izravno Bogu, te o izboru zdrave hrane.

Umjesto da je kritizira, profesorica ju je iznenadila.

“Bi li htjela svoju vjeru predstaviti cijelom razredu?” pitala je profesorica.

Lucija se složila. Nije je bilo strah.

“Bog je stajao uz mene”, jednostavno kaže.

U svojem predstavljanju pokazala je što Biblija govori o suboti. Objasnila je zašto adventisti ne jedu svinjetinu te zašto se ne mole svecima, već razgovaraju izravno s Bogom. Njezini kolege su bili tihi i pažljivo su slušali. Mnogi od njih nikada ranije nisu čuli nešto takvo.

Kad je završila, profesorica joj je za njezin rad dala dvije petice.

Ali bitnije od ocjena bilo je nešto drugo: hrabrost.

“Ovdje je rijetkost da mladi ljudi znaju puno o Bibliji”, kaže Lucija. “Stoga želim svoja vjerovanja podijeliti sa svima.”

Lucija zna da biti drukčijom može biti teško. “Nemate uvijek prave prijatelje u školi”, priznaje. “Zato učimo biti hrabri. Mi se u crkvi kao prijatelji uvijek držimo zajedno.”

Njezina vjera nije glasna niti ponosna na razmetljiv način. Ona je čvrsta i utemeljena. Baka koja duboko voli Isusa i Bog koji odgovara na molitve uče je takvoj utemeljenoj vjeri.

Dar trinaeste subote ovog tromjesečja pomoći će da se ponovno sagrađnji crkva Prilaz, ili Zagreb 1 u Hrvatskoj, nakon što je bila teško oštećena u razornom potresu. Nova crkvena zgrada pružit će djeci i mladima poput Lucije sigurno mjesto za učenje, bogoslužje, molitvu i napredovanje u vjeri. Priložimo izobilno i velikodušno svoje novčane darove kako bi više dječaka i djevojčica bilo hrabro za Isusa.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Europu na zemljovidu te posebno Hrvatsku. Zatim pokažite glavni grad, Zagreb, u kojem će dio darova trinaeste subote pomoći u ponovnoj izgradnji crkvene zgrade koja je bila teško oštećena potresom.
- ◆ Pogledajte kratki video i preuzmite slike s: facebook.com/missionquarterlies.

17. listopada 2026.
Kovčeg pun Biblija
Hrvatska

Nana ima dvanaest godina i ide u šesti razred. Živi u Hrvatskoj i voli umjetnost, engleski i njemački jezik. Također voli Isusa.

Jednog popodneva, Nana je na mobitelu čitala poruke u razrednoj skupini. To je bila roditeljska skupina pod nazivom "Naši učenici". Jedna je majka napisala hitnu poruku: "Sutra djeca moraju donijeti Bibliju na sat vjeronauka. Ali mi je nemamo..."

U Hrvatskoj vjeronauk u državnim školama najčešće održava Katolička Crkva. Mnoge obitelji ne posjeduju Bibliju u kući. Oni samo uče ono što im vjeroučitelj predaje.

Kad je Nana vidjela poruku, otrčala je k majci.

"Mama! Ljudi trebaju Biblije!"

Njezina majka je znala prijatelja koji je dobio mnoštvo Biblija iz Njemačke.

"Možda bismo mogle podijeliti koju", rekla je.

Bez oklijevanja, Nana je u ime svoje majke poslala poruku skupini: "Mi možemo osigurati Biblije za svakog učenika u razredu."

Vrlo brzo je dvanaest majki odgovorilo: "Da! Mi bismo htjele jednu."

Onda je Nana dodala još jednu poruku:

"Majke mogu također dobiti jednu."

Odgovor je još jedanput bio: Da!

Tog poslijepodneva su Nana i njezina majka posudile kovčeg i otišle po Biblije. Napunile su ga i bio im je težak. Jedna je majka pomogla prevesti kovčeg s Biblijama do škole, jer Nanina obitelj nije imala automobil.

Sljedećeg jutra Nana je stajala ispred školske zgrade sa svojim prijateljima. Jedan po jedan dolazili su primiti darovane Biblije. Ukupno je podijelila četrdeset i dvije Biblije: tri-deset za učenike i dvanaest za obitelji.

Vjeroučiteljica, časna sestra, vidjela je Biblije i rekla: "Ove Biblije su vrlo dobre. Možeš li ih donijeti još?"

Ubrzo je u učionice doneseno još Biblija za učenike od petog do osmog razreda. Jedna je učenica stavila svoju Bibliju na stol na satu engleskog jezika i ponosno rekla: "Evo moje Biblije s ostalim knjigama."

Učenici su bili zadivljeni što su Biblije bile besplatne. U trgovinama Biblija stoji blizu pedeset eura. Sada su mogli sami čitati svoj primjerak Božje riječi.

Ali iskustvo nije završilo samo na tome.

Na kraju školske godine Nana je primijetila nešto drukčije kod jednog od dječaka iz razreda. Često je psovao i tukao se. Sada je bio smireniji. Prestao je govoriti ružne riječi. Ponekad bi se čak molio u učionici. Jednog dana spomenuo je prijateljima da čita Bibliju.

Nana se tiho nasmiješila. Sjetila se kovčega.

Druga djevojčica iz razreda je puno psovala. Nana joj je nježno rekla: "Mi vjerujemo u Isusa. Kad tako koristiš Njegovo ime, to Ga boli."

Djevojčica je počela razmišljati o tome. Nana se molila za nju. S vremenom je i ona prestala psovati.

Zašto je Nana sve to učinila?

"Želim dijeliti Isusovu ljubav", svjedoči ona.

"Neki od njih su žedni u svojim srcima."

Nana zna da je ona samo mali dio većeg misijskog iskustva. Biblije su poklonili vjernici iz Njemačke. Prijatelj iz Hrvatske pomogao je da se one podijele. A Nana je nosila kovčeg.

Ponekad Bog iskoristi dvanaestogodišnju djevojčicu da pokrene nešto veliko. A sve je počelo jednom porukom na mobitelu i srcem koje je bilo spremno reći: Da!

Vaš novčani dar trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će da se u Zagrebu ponovno sagradi crkva, koja je bila uništena potresom. Nova crkva pružit će mjesto djeci poput Nane da razvijaju svoju vjeru dok pohađaju subotnju školu, društvo izviđača i ostale aktivnosti.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Europu na zemljovidu, te posebno Hrvatsku. Zatim pokažite glavni grad, Zagreb, u kojem će dio darova trinaeste subote pomoći da se ponovno izgradi crkvena zgrada koja je bila teško oštećena potresom.
- ◆ Pogledajte kratki video i preuzmite slike s: facebook.com/missionquarterlies.
- ◆ Potaknite djecu da u subotnjoj školi naizmjenice uče i iznose svoja iskustva.

24. listopada 2026.

Čudo na cesti

Hrvatska

Teodor je imao devet godina kad se zbilo njegovo iskustvo. Upravo je završio sa satovima u glazbenoj školi i vraćao se kući biciklom. Na leđima je nosio nešto gotovo jednako veliko kao i on: violončelo.

Cesta se spuštala nizbrdo. Njegova je majka vozila ispred njega. Popodnevni zrak bio je hladan i svjež. A onda je puhnuo vjetar.

Snažan udar vjetra gurnuo je veliku kutiju za violončelo pričvršćenu na Teodorovim leđima. Vjetar je uhvatio violončelo poput jedra. Odjednom je teško glazbalo povuklo dječaka u stranu.

“Nisam ga mogao zaustaviti”, sjeća se Teodor. U sljedećem trenutku, već je pao.

Pao je na cestu — taman pred nailazeći automobil.

Vozač nije očekivao da će vidjeti dječaka s violončelom kako pada na cestu. U djeliću sekunde uspio je skrenuti. U cijelosti ga je zaobišao.

Teodor je nekoliko trenutaka ležao na cesti, sav zapanjen. Majka se okrenula sva užasnuta.

Ali nešto divno se dogodilo.

Teodor je ustao. Nije bio ozlijeđen. Njegovo violončelo nije bilo oštećeno. Nije bilo niti jedne slomljene kosti. Nije bilo ogrebotina, niti masnica. Ništa.

“Nisam ništa osjetio”, kaže on. “Moj anđeo čuvar me je zaštitio.”

Teodor je sin pastora u Hrvatskoj. Njegova obitelj često putuje kako bi otac mogao propovijedati u različitim crkva-ma. Ponekad je to zamarajuće. Jer moraju ustati vrlo rano.

Ali Teodor voli biti dio crkvenog života. Pjeva u crkvenom zboru za odrasle sa svojom sestrom Anastazijom. Pomaže skupljati dar u crkvi. Voli društvo izviđača i proučavanje Biblije. Njegov najdraži biblijski događaj je iz Davidovog života, kad je dječak pastir vjerovao Bogu i pobijedio Golijata.

Toga dana Teodor se na cesti osjećao kao David: malen, u opasnosti, ali zaštićen.

Biblija u Psalmu 91,11 kaže: "Jer anđelima svojim zapovjedi da te čuvaju na svim putima tvojim."

Teodor vjeruje da je to obećanje istinito.

Bog ne makne uvijek opasnost iz naših života. Ali ponekad nas štiti, na načine koje ne možemo objasniti.

I ponekad nismo ni svjesni koliko smo bili blizu tome da budemo ozlijeđeni.

Teodor želi i nadalje svirati violončelo, i još uvijek voziti bicikl. Svaki put kad se prisjeti tog poslijepodneva, zahvaljuje Bogu što mu je poslao anđela da ga čuva.

U Hrvatskoj mnogo djece odrasta učeći o Bogu u crkvama i domovima. Ali neke crkve, poput Adventističke crkve na Prilazu u Zagrebu, bile su teško oštećene potresom. Potpuno nova crkvena zgrada pružit će djeci sigurno mjesto za bogoslužje, pjevanje, slušanje misijskih iskustava i jačanje u vjeri.

Dajmo svoj izobilni dar trinaeste subote ovog tromjesečja kako bi djeca poput Teodora mogla nastaviti služiti i vjerovati Bogu u novoj crkvenoj zgradi.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Europu na zemljovidu, te posebno Hrvatsku. Zatim pokažite glavni grad, Zagreb, u kojem će dio darova trinaeste subote pomoći u ponovnoj izgradnji crkvene zgrade koja je bila teško oštećena razornim potresom.

- ◆ Pogledajte kratki video i preuzmite slike s: facebook.com/missionquarterlies.
- ◆ Potaknite djecu da naizmjenice uče i iznose svoja iskustva u subotnjoj školi.

31. listopada 2026.
Pastorsko dijete
Hrvatska

Dvanaestogodišnji Teodor i njegova desetogodišnja sestra Anastazija živjeli su na mnogim mjestima.

Rođeni su u Hrvatskoj. Živjeli su u Maruševcu, u Zagrebu, a jedno vrijeme čak i u Engleskoj, dok je njihov otac tamo studirao. Onda su se preselili. Pa su se preselili još jednom.

Zašto su se tako puno puta selili?

Zato što je njihov otac pastor.

Biti pastorsko dijete nekad je uzbuđujuće, a nekad umarajuće. "Ponekad je zabavno putovati", kaže Teodor, "ali tada se moramo probuditi vrlo rano."

"Malčice je teško", dodaje Anastazija. "Puno vremena provodimo u automobilu."

Njihov otac propovijeda u različitim crkvama diljem Hrvatske, pa čak i blizu granice s Austrijom. Kamo god da ide, djeca rado idu s njim.

I ne sjede samo mirno u klupi. Oni pomažu. "Pjevamo, skupljamo dar i molimo se tijekom bogoslužja."

U crkvi pjevaju od svoje pete, to jest sedme godine života. Sada čak pjevaju u crkvenom zboru za odrasle, iako u zboru nema puno djece.

Kod kuće im je vjera dio svakodnevnog života. Svake večeri obitelj zajedno proučava Bibliju. Pročitaju poglavlje, razgovaraju o tome što bi to moglo značiti, a zatim se svatko moli.

Trenuto čitaju o Mojsiju koji vodi Božji narod po pustinji.

"Pitamo se što možemo naučiti iz toga", objašnjava Anastazija.

Takoder pohađaju društvo izviđača. Sudjelovali su u biblijskim natjecanjima, i čak su putovali u Budimpeštu u Mađar-

skoj na izviđačko biblijsko natjecanje. Vole biblijsko kampiranje, jer tamo sklapaju prijateljstava, igraju igre i uče više o Bogu.

Ali nije sve lako. U državnoj školi ih ponekad zadirkuju jer su adventisti.

“Ne sviđa im se što sam adventist”, kaže Teodor tiho.

“Zanemarujem to”, kaže Anastazija. “Imam dobre prijatelje.”

Život u zemlji bez adventističkih osnovnih škola znači pohađanje državnih škola. Ponekad se naša djeca ističu. Njihova vjerovanja su drukčija.

Ali umjesto da skrivaju svoju vjeru, ova djeca je žive. Pomažu svojem ocu. Pjevaju o Isusu. Služe u crkvi. Proučavaju Bibliju. Mole se. I nastavljaju dalje.

Biti pastorovo dijete znači više od putovanja i pjevanja. To znači naučiti da crkva nije samo zgrada. To su ljudi. To je služba. To je obitelj.

A kad su crkvene zgrade oštećene, poput one na Prilazu u Zagrebu, koja je stradala u razornom potresu, djeci je i dalje potrebno mjesto za okupljanje, pjevanje u zboru, proučavanje Biblije i stjecanje prijatelja koji vole Isusa.

Darujmo svoje izobilne darove trinaeste subote da više dječaka i djevojčica u Zagrebu i drugdje mogu snažno rasti u vjeri.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Europu na zemljovidu, te posebno Hrvatsku. Zatim pokažite glavni grad, Zagreb, gdje će dio darova trinaeste subote pomoći da se ponovno izgradi crkvena zgrada koja je bila teško oštećena potresom.
- ◆ Pogledajte kratki video i preuzmite slike s: facebook.com/missionquarterlies.

- ◆ Pitajte djecu kako bi ona razgovarala o Isusu s drugom djecom koja Ga još ne poznaju.

7. studenoga 2026.

Molitva petogodišnjeg dječaka

Poljska

Filip se osjećao loše jer njegovi roditelji nisu živjeli zajedno. “Živio sam s tatom, a ponekad sam vikendima išao k mami.”

Bio je još dječak kad se to dogodilo, ali znao je što treba činiti.

“Molio sam se”, kaže Filip.

Nastavio se moliti sljedećih pet godina.

Prije toga čuo je mnogo propovijedi u crkvi. Njegova majka ga je naučila da Bog sluša. Čak i kad se sve činilo zbunjujućim i tužnim, Filip je nastavio odlaziti u subotnju školu. Nastavio se moliti. A onda se nešto promijenilo.

“Moji roditelji su sada opet zajedno”, kaže tiho. “Prošlo je tri ili četiri godine.”

Filip vjeruje da je Bog odgovorio na njegove molitve. Čak i kad ponekad Bog ne odgovori na naše molitve na način na koji bismo mi htjeli, znamo da Mu na kraju uvijek možemo vjerovati da čini što je najbolje.

Danas Filip ide u osmi razred Adventističke osnovne škole Kompas u Poljskoj. Sam dolazak tamo bila je još jedna odgovorena molitva.

Nije uvijek išao u tu školu. Jedno je vrijeme išao u državnu školu blizu svojeg doma. Njegova se majka nadala da će moći pohađati adventističku školu, ali bila je udaljena četrdeset minuta vožnje u jednom smjeru.

“Molio sam se za to jednu godinu”, kaže Filip.

Tada se njegov otac složio, pa Filip pohađa Adventističku osnovnu školu Kompas od šestog razeda.

Što najviše voli?

“Tjelesni odgoj”, odgovara brzo, “nogomet i odbojku.”

Također voli tople ručkove. Ali kad sve usporedi s državnom školom, počne više razmišljati.

“U državnoj školi bilo je više učenika, stoga sam imao i više prijatelja”, objašnjava. “Ali ovdje su učitelji ljubazniji. Predaniji su svojem poslu.”

Kaže da su ljudi u školi Kompas simpatičniji. “Ovdje nitko ne psuje”, dodaje. “I uglavnom, su ovdje svi ljubazniji.”

Filip posebno primjećuje duhovno ozračje. Svakog jutra razred se okuplja na vrijeme posvećeno Bibliji. Sjedaju u krug i razgovaraju o Svetom pismu. Ponekad razgovaraju o temama poput raja i velike borbe.

“Tužno je”, kaže prisjećajući se jedne pouke, “što je Sotona prvo bio tako dobar i moćan, i na kraju ispao tako loš.”

Kad je išao u državnu školu, vjeru je mogao iskusiti jedino u crkvi. Ali u Adventističkoj školi Kompas to je stvarnost svakog dana.

Njegova majka uočava razliku. “Nakon jedne godine u školi Kompas, njegove su molitve postale zrelije”, kaže ona. “Počeo se moliti za nešto za što se nikada prije nije molio.”

Jednom je Filip imao visoku temperaturu od četrdeset i jednog stupnja Celzija. Mnoga djeca bi bila sretna da ostanu kod kuće i izostanu iz škole. Ali ne i Filip. “On je i dalje želio ići u školu”, nasmiješeno kaže majka.

Obitelj živi trideset i pet kilometara od škole. Svakog dana Filipov otac ga vozi na školsko imanje, dok čeka radi na svojem računalu, i poslijepodne ga vozi kući.

To traži vremena. Traži napor. Žrtvu. Ali za Filipa, sve se isplati.

Kad pitate Filipa što će raditi u budućnosti, on se na trenutak zamisli. “Možda nešto korisno, ... i mogao bih putovati.”

On je već nešto naučio: molitva je važna.

Danas mnogo djece želi pohađati Adventističku osnovnu školu Kompas. Sve više obitelji izabire to posebno mjesto na

kojem se učenici mole zajedno, svakog jutra proučavaju Bibliju i uče u ljubaznom i brižnom okruženju.

Ipak, postoji velik izazov: školi ponestaje prostora. Zato će dio dara trinaeste subote od ovog tromjesečja pomoći u proširenju prostora učionica u školi Kompas u Poljskoj.

Vaš dar trinaeste subote pomoći će da se izgradi više prostora kako bi djeca mogla učiti o Isusu. Pomoći će da se stvori prostor za više učenika koji će svakog jutra otvarati svoje Biblije. To će pomoći većem broju dječaka i djevojčica da rastu u vjeri, baš kao Filip.

Kad budete davali darove ove trinaeste subote, ne samo da ćete time graditi učionice. Pomoći ćete i u izgradnji vjere. Hvala vam što ćete velikodušno priložiti svoje darove.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Europu na zemljovidu, te posebno Poljsku. Zatim pokažite glavni grad, Varšavu, i objasnite da je Adventistička osnovna škola Kompas u selu Podkowa Lesna, koje se nalazi četrdesetak kilometara jugozapadno od Varšave
- ◆ Pogledajte kratak video i preuzmite slike na: facebook.com/missionquarterlies.
- ◆ Pročitajte više o početku rada škole na linku: bit.ly/AdventistPrimarySchoolPoland.

14. studenoga 2026.

Množenje novca

Poljska

Kad je Lilianna jednog jutra došla u subotnju školu, nije očekivala da će dobiti novac.

Njezin učitelj je podijelio male iznose novca nekolicini učenika. “Možete ovo zadržati”, rekao je, “ili možete pokušati umnožiti taj novac i iskoristiti ga za nešto dobro.”

Lilianna je pogledala kovanice u svojoj ruci. Razmišljala je o pouci koju su upravo proučavali — o pomaganju drugima, umjesto da se usredotočiš samo na sebe.

Nije ga željela zadržati. Nije htjela ni njezina prijateljica. Niti njezina sestra.

Umjesto toga, osmislile su plan. Iskoristile su novac za kupnju sastojaka. Ispekale su kolačiće i pripremale limunadu.

U školi su postavile mali štand na kojem su prodavale svoje slastice. Stvorio se dugačak red ljudi koji su čekali, uključujući i neke studente sveučilišta koji su toga dana posjetili školsko imanje.

Do kraja dana prikupile su gotovo deset puta više novca nego što su imale na početku! Ali tu nisu stale.

Djevojčice su čule za školu u sirotištu u Tanzaniji koja je izgorjela u požaru. Bila im je potrebna pomoć za obnovu škole. Zato je novac koji su prikupile poslan kao potpora tom projektu.

Drugom prilikom djevojčice su saznale za mladu djevojku po imenu Prisca. Prisca živi u Tanzaniji i ima albinizam, urođeno stanje kod kojeg tijelo ne proizvodi dovoljno pigmenta. Zbog toga su kosa, koža i oči osobe obično vrlo svijetli. To je stanje s kojim se osoba rađa. Nije zarazno, ali može uzrokovati veću osjetljivost kože i očiju na sunce.

Zbog predrasuda u svojoj zajednici, Prisca je živjela vrlo teško i trebala je pomoć kako bi mogla nastaviti školovanje. Učenici Adventističke osnovne škole Kompas ponovno su željeli pomoći. Izrađivali su rukotvorine, označivače stranica ili bookmarke i male ukrasne predmete, te ih prodavali na mjesnom željezničkom kolodvoru.

Također su prodavali cvijeće uoči majčinog dana, i objašnjavali ljudima za što će taj novac biti upotrijebljen. Dijelili su letke koji su objašnjavali projekt i pobrinuli se da svi znaju kako će sto posto prikupljenog novca biti namijenjeno pomoći Prisci.

Uključila su se čak i mlađa djeca. Pješačili su gotovo dva kilometra do grada kako bi prikupljali novac. Posjetili su čak i policijsku postaju! Policajci su bili toliko sretni što ih vide da su darovali novac i čak dali djeci lizalice.

“Također smo besplatno dijelili kokice”, rekla je Lilianna. “Ljudima smo poželjeli ugodan dan.”

Djevojčice nose školske majice kad izlaze među ljude. Žele da svi znaju kako dolaze iz kršćanske škole. Svaki dan u školi započinje bogoslužjem i proučavanjem Biblije. Uče da ljubiti Boga znači pomagati drugima.

Gabriela kaže da voli školu jer je to “sretno mjesto”. Melissa kaže da voli započinjati svaki dan proučavanjem Biblije. Miriam se sjeća kako je bila jedina djevojčica u razredu kad je škola tek počela s radom, te da se molila da joj se pridruži još jedna djevojčica. Bog je uslišao njezinu molitvu kad je sljedeće godine došla Melissa.

U školi Kompas učenici ne uče samo matematiku i jezike. Uče i kako da se brinu za druge.

I otkrivaju nešto važno: kad Bogu daš ono što imaš, On to umnožava.

Vaš dar trinaeste subote pomoći će Adventističkoj školi Kompas u Poljskoj da nastavi rasti. Kako se škola bude širila, sve će više djece učiti kako služiti, moliti se i pomagati drugima, baš kao što su to učinile ove djevojčice.

Možda nemaš mnogo, ali kad ono što imaš predaš Bogu,
On to može umnožiti.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Europu na zemljovidu, te posebno pokažite Poljsku. Zatim pokažite glavni grad, Varšavu, i objasnite da je škola Kompas u selu Podkowa Lesna, koje se nalazi četrdesetak kilometara jugozapadno od Varšave.
- ◆ Pogledajte kratki video i preuzmite slike s: facebook.com/missionquarterlies.
- ◆ Pročitajte više o početku rada škole na linku: bit.ly/AdventistPrimarySchoolPoland.

21. studenoga 2026.

Molitva za prijatelja

Poljska

Kad je Miriam prvi puta došla u novi Adventistički vrtić Kompas u Poljskoj, bila je vrlo malena. Ona je bila jedina djevojčica u skupini.

“Nije bilo mnogo djece”, sjeća se. “A u mojem razredu nije bilo niti jedne djevojčice osim mene.”

Na odmoru se igrala s dječacima. U razredu je sjedila pored dječaka. Dan za danom ona je bila jedina djevojčica u razredu.

Stoga se počela moliti: “Molim Te, Bože, pošalji mi barem jednu djevojčicu u razred.” Nastavila se moliti.

Kad je počeo prvi razred, nešto se čudesno dogodilo. Nova učenica je upisala školu. Njezino ime bilo je Melissa.

“Bila sam presretna”, kaže Miriam. “Bog je odgovorio na moju molitvu.”

Od tog događaja prošlo je mnogo godina. Miriam je bila jedna od prvih predškolskih učenika kad se škola otvorila. Sada je dio prvog osmog razreda u školskoj povijesti. Gledala je kako škola raste od šačice djece, do živahnog mjesta ispunjenog smijehom, proslavljanjem Boga i prijateljstvom.

Gabriela se pridružila školi kasnije, u sedmom razredu. Njezina se obitelj doselila, pa je trebala ići u novu školu. Nije bilo lako promijeniti školu.

Ali ovdje je osjetila nešto drukčije.

“Volim ovu školu zbog mojih prijatelja. Ovo je sretno mjesto. Nema stresnog okruženja. Školsko ozračje je poticajno.”

Svaki dan započinje proslavljanjem. Učenici zajedno proučavaju Bibliju. U dnevnikе pišu svoja razmišljanja i molitve. Provode vrijeme na otvorenom pod dugim odmorima.

Rade u tišini samostalno i ponekad zajedno u malim skupinama.

“Lakše je međusobno se upoznati”, objašnjava jedna od učenica. “Nismo izgubljeni u gužvi.”

Za Miriam je najbolji dio osjećaj pripadanja. “Kad smo u malim skupinama, to nam najviše koristi, a i škola tada najviše može dobiti od nas.”

Sjeća se kad je u školi bilo malo ljudi. Sada je u njoj mnogo više učenika — i puno više djevojčica. Ali nije zaboravila dane kad se molila za samo jednu prijateljicu. Djevojčice se također mole i za druge koji su izvan njihove škole. Prikupile su novac za djecu iz Tanzanije čija je škola izgorjela u požaru.

Pomogli su poduprijeti troškove bolesne djevojčice kako bi mogla nastaviti svoje obrazovanje. Ponosno nose školske majice kad odlaze u mjesto prikupljati darove kako bi pomogle drugima. Uče da škola nije samo mjesto za učenje, već i za brigu o drugima.

Miriam se molila za samo jednu djevojčicu da joj se pridruži u njezinu razredu. Danas su učionice pune. Bog joj je odgovorio na njezine molitve više nego što je ona mogla zamisliti.

Vaš dar trinaeste subote pomoći će u proširenju Adventističke škole Kompas u Poljskoj kako bi što više djece moglo imati sretno i sigurno mjesto na kojem mogu učiti o Isusu.

Možda se i vi molite za nešto.

Upamtite da Bog odgovara na molitve i više nego što mi očekujemo.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Europu na zemljovidu, te pokažite Poljsku. Zatim pokažite glavni grad, Varšavu, i objasnite kako se Adven-

tistička škola Kompas nalazi u selu Podkowa Lesna, koje se nalazi četrdesetak kilometara jugozapadno od Varšave.

- ◆ Pogledajte kratki video i preuzmite slike s: facebook.com/missionquarterlies.
- ◆ Pročitajte više o početku rada škole na linku: bit.ly/AdventistPrimarySchoolPoland.

28. studenoga 2026.

Natanova molitva

Poljska

Kada je buknuo rat u Ukrajini, Natanov život se brzo promijenio. Već nakon dva tjedna njegova je obitelj spakirala najnužnije stvari u automobil. Bio je ispunjen do krova. Izbjegavali su velike gradove i vozili su seoskim cestama. Put do granice s Poljskom trajao je mnogo sati.

“Čuli smo da ljudi čekaju na granici dva do tri dana kako bi prešli. Ali nama je trebalo samo tri sata.”

Kad su prešli granicu, volonteri su im dali hranu i SIM kartice. Boravili su u kući s drugim ukrajinskim obiteljima prije nego što su konačno stigli na imanje Adventističke crkve u Poljskoj.

Na tom imanju nalazilo se nešto posebno — prva Adventistička osnovna škola u Poljskoj. Natanov mlađi brat i sestra mogli su pohađati Adventističku školu Kompas. Ali postojao je velik izazov.

“Nije bilo dovoljno novca da i ja idem u školu,” kaže Natan.

Jako je želio pohađati školu. Njegova se obitelj nadala da će njihova djeca odrasti u adventističkim školama. Ali kao izbjeglicama, novac im je bio ograničen.

Stoga je Natan učinio nešto jednostavno.

“Molio sam se,” kaže on.

Molio se da nekako i on može pohađati školu. Neko je vrijeme pohađao mjesnu državnu školu. Bila je dovoljno blizu da odlazi biciklom. Imao je nekoliko dragih razrednih kolega. Ali nije bilo lako.

“Nisu svi bili ljubazni. Bilo je mnogo napetosti. Neki dječaci su bili agresivni. Bilo je zlostavljanja.”

Primijetio je razliku u školskom ozračju. Tada se dogodilo nešto neočekivano. Iznenada se pojavio sponzor. Sada je i Natan mogao pohađati Adventističku školu Kompas. "To je bio odgovor na moju molitvu," kaže Natan.

Danas živi na školskom imanju sa svojom obitelji. Bliže mu je ići u Kompas, nego u prijašnju seosku školu.

Što mu se sviđa u školi Kompas?

"Mali razred," kaže on najprije.

Voli što učitelji dobro poznaju učenike. Postoji bliži odnos između učitelja i učenika nego u državnoj školi.

Tijekom vremena za Bibliju, razred sjedi u krugu i razgovaraju o Svetom pismu. U školi Kompas vjera nije nešto što je odvojeno od školskog života. To je dio dana. Kad su ga upitali zašto je bitno da škola bude adventistička, nije oklijevao odgovoriti.

"Školsko ozračje. Nitko ne psuje. I svi su ljubazni i dragi." Natan duboko cijeni mir.

U državnoj školi ponekad je osjetio napetost. Ovdje se osjeća sigurno.

Natan ima snove o budućnosti. Zanima se za pravo i želio bi jednog dana postati sudac. Vjeruje da će kršćansko usmjerenje biti važno u bilo kojem zvanju koje odabere.

Zasad je jednostavno zahvalan.

Njegova obitelj je brzo napustila svoj dom u Ukrajini. Morali su ostaviti kućne ljubimce. Ostavili su poznate ulice i susjede. Ali u Poljskoj su našli nešto što nisu očekivali — školu koja im je poput doma. Kad se sjeti molitve o pohađanju škole Kompas, nasmiješi se.

"Zaista sam htio upisati tu školu, a sada je polazim."

Ponekad odgovori na molitvu dolaze preko sponzora. Nekađ preko učitelja. A nekad preko male škole koja je otvorila svoja vrata djeci izbjeglicama.

Za Natana je to išlo korak po korak.

Prvo sigurnost.

Zatim mjesto za život.

Zatim učionica.

A sada — mjesto pripadanja.

Vaš dar trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će škola-
lama kao što je Adventistička škola Kompas, kako bi mogle
primiti više djece koja se mole za mjesto na kojem bi mogla
učiti o Isusu. Kada dajemo, odgovaramo na dječje molitve.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Europu na zemljovidu, te posebno pokažite Poljsku. Zatim pokažite glavni grad, Varšavu, i objasnite da je Adventistička škola Kompas u selu Podkowa Lesna, koje se nalazi četrdesetaak kilometara jugozapadno od Varšave.
- ◆ Pogledajte kratki video i preuzmite slike s: facebook.com/missionquarterlies.
- ◆ Pročitajte više o početku rada škole na linku: bit.ly/AdventistPrimarySchoolPoland.

5. prosinca 2026.
Najbolja prijateljica
Poljska

Polianna je imala vrlo posebnu molitvu: htjela je najbolju prijateljicu.

Kad se njezina obitelj na nekoliko godina preselila u Englesku, sve joj se činilo novim i nepoznatim. Isprva je gotovo svaki dan plakala u školi. Bilo joj se teško prilagoditi. Na kraju je pronašla školu koja joj se svidjela, ali je još uvijek žudila za nečim posebnim — najboljom prijateljicom.

Kasnije, kad se njezina obitelj vratila u Poljsku, Polianna se ponovno molila.

“Željela sam najbolju prijateljicu, stoga sam se molila za to,” kaže ona.

Hanna je bila u adventističkoj školi od vrtića. Voljela je povijest, umjetnost i informatiku. Već je imala prijatelje, ali nije imala “najbolju, najbolju prijateljicu”.

Dvije djevojčice su se poznavale kad su bile mlađe, prije nego što se Polianna odselila. Ali kad se Polianna vratila u i pridružila se trećem razredu u školi, nešto se promijenilo.

“Postale smo najbolje prijateljice,” jednostavno kaže Hanna.

Polianna se smiješi. “Molila sam se,” kaže ona. Ali to nije jedina molitva na koju je Bog odgovorio.

Polianna je također htjela mlađeg brata ili sestru. Već je imala stariju sestru, ali se nadala novorođenčetu u obitelji.

Njezina joj je majka rekla da je to nemoguće. Ali je dodala: “Možeš se moliti za to.”

Stoga je to Polianna i učinila.

Mjesecima se tiho molila. Zatim je jednog dana čula razgovor svojih roditelja. Njezina je majka otišla liječniku zbog nečeg drugog, kad je otkrila da nosi bebu.

“Kad sam saznala vijest, plakala sam od sreće,” kaže Polianna. “Nisam mogla spavati!”

U školi djevojčice uče da se treba moliti ne samo za ono što mi želimo, nego i za pomaganje drugima. Kad se majka predškolca iznenada teško razboljela od raka, učenici su htjeli pomoći. Imala je troje male djece, uključujući dvogodišnje blizance. Novosti su prenerazile sve.

Škola je upriličila dobrotvorni događaj. Učenici su šivali rukotvorine, pekli hranu i napravili “kafić”. Djevojčice su radile kao konobarice.

Prikupili su novac kako bi poduprli obitelji i u liječenju oboljele majke.

Drugi put su pomogle djevojčici po imenu Prisca iz Tanzanije. Prisca je albino djevojčica i susreće se s osudama njezine zajednice. Željela je nastaviti svoje obrazovanje, ali nije imala dovoljno novca.

Učenici su pekli, radili označivače za knjige ili bookmar-kere, i pisali joj pisma ohrabrenja. Prisca je odgovarala pismima.

Hanna voli što mogu slušati puno predmeta poput povi-jesti, umjetnosti, informatike, znanosti i sportova.

Polianna voli košarku i trčanje oko školskog imanja.

Ali možda je najvažnija lekcija koju uče — da Bog sluša.

On sluša kad se djevojčica moli za najbolju prijateljicu.

Sluša kad se dijete moli za mlađeg brata ili sestru.

I sluša kad se djeca mole za nekoga na drugom kraju svijeta.

Danas će vaš dar trinaeste subote pomoći u rastu Adven-tističke osnovne škole Kompas u Poljskoj, kako bi što više djece moglo naučiti moliti, služiti i brinuti se za druge.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Europu na zemljovidu, te posebno pokažite Poljsku. Zatim pokažite glavni grad, Varšavu, i objasnite da je Adventistička osnovna škola Kompas u selu Podkowa Lesna, koje se nalazi četrdesetak kilometara jugozapadno od Varšave.
- ◆ Pogledajte kratki video i preuzmite slike s: facebook.com/missionquarterlies.
- ◆ Pročitajte više o početku rada te škole na linku: bit.ly/AdventistPrimarySchoolPoland.

12. prosinca 2026.
“Prava” Biblija
Poljska

Petogodišnji Ivan imao je pitanje svakog jutra.

“Možemo li danas čitati iz velike Biblije?” pitao bi.

U Adventističkom vrtiću Kompas u Poljskoj djeca su uobičajeno slušala događaje iz dječje Biblije. Ali Ivan je htio nešto drukčije. On je htio *pravu* Bibliju — onu koju čitaju odrasli. Neke su riječi bile dugačke, neke su bile teško razumljive. Ali to Ivanu nije smetalo.

Jednog dana je doveo svoju majku u učionicu. “Možeš li uslikati ovu Bibliju?” pitao je. Htio je imati istu takvu kod kuće.

Ivan voli učiti o Bogu. Nisu sva djeca u njegovoj školi iz adventističkih obitelji. Neke obitelji imaju drukčija vjerovanja. Neki roditelji čak traže da njihova djeca ne prisustvuju posebnom vremenu za Bibliju.

To se dogodilo jednom petogodišnjaku. Dok su se druga djeca okupljala da slušaju biblijske događaje i pjesme, on je ostao u drugoj sobi. Ali ponekad su ga tijekom vremena za Bibliju učiteljice mogle čuti kako u hodniku glasno pjeva: “Isus dolazi!”

Jednog dana je Ivan rekao učiteljici da Bog ne postoji, jer su mu to rekli njegovi roditelji. Ali sljedećeg dana podijelio je nešto sasvim drukčije.

Molio se za svoju rodakinju koja je živjela vrlo daleko. Nedostajala mu je. Nekoliko dana kasnije došla je u posjet u Poljsku.

“Bog je odgovorio na moju molitvu,” rekao je dječak. Kasnije je pitao svoje roditelje može li se pridružiti vremenu za Bibliju. Učitelji su ih nazvali i razgovarali s njima. Nakon

što su o tome razmislili, roditelji su rekli: “Ako želiš ići, možeš.”

Izabrao je biblijski razred.

Drugo dijete, šestogodišnja djevojčica, voljela se moliti za svoje učitelje. Jedna učiteljica u školi molila se za vlastito dijete dugo vremena. Bilo joj je tužno što mora čekati. Tijekom vremena za molitvu jednog dana malena djevojčica je kleknula i počela se moliti: “Dragi Bože, molim Te, daj teti Katji veliki trbuh!”

Druga djeca su se nasmijala, kao i sama učiteljica. Djevojčica je nastavila moliti istu molitvu iz tjedna u tjedan.

Nakon tri mjeseca učiteljica je saznala da će dobiti dijete. Kad je to rekla razredu, mala djevojčica koja se tako vjerno molila bila je prva koja je donijela poklon za novorođenče.

U Adventističkoj osnovnoj školi Kompas u Poljskoj djeca uče više od čitanja i brojeva. Uče da Bog čuje molitve. Uče da je Biblija važna. Uče odlučivati sami za sebe.

Ponekad izaberu “veliku” Bibliju. Ponekad izaberu pridružiti se vremenu za Bibliju. A ponekad odluče moliti se za nekog koga vole. I Bog sluša.

Vaš dar trinaeste subote pomoći će u rastu Adventističke škole Kompas u Poljskoj, kako bi što više djece moglo učiti o Isusu svakog dana — i otkriti da On također sluša njih. Hvala vam na velikodušnim darovima!

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Europu na zemljovidu, te posebno pokažite Poljsku. Zatim pokažite glavni grad, Varšavu, i objasnite da se Adventistička osnovna škola Kompas nalazi u selu Podkowa Lesna, koja je četrdesetak kilometara jugozapadno od Varšave.

- ◆ Pogledajte kratki video i preuzmite slike s: facebook.com/missionquarterlies.
- ◆ Pročitajte više o početku rada škole na linku: bit.ly/AdventistPrimarySchoolPoland.

19. prosinca 2026.

Kako djeluje glazba

Ujedinjeno Kraljevstvo

Amarissa je imala samo četiri godine kad je počela učiti svirati klavir za vrijeme igranja u školici. “Isprva sam mislila da lijepo zvuči”, kaže ona sa smiješkom. “I volim puno micati prstima.”

Njezina majka je htjela da rano nauči svirati. “Klavir je dobar temelj, i kad je učitelj došao u školu, mislili smo da je to sjajna prilika“, objasnila je majka.

Nedugo zatim Amarissa se “zaljubila” i u violinu. “Zvuk mi se jako svidio”, kaže ona. “I još uvijek uživam u tom zvuku.”

Danas Amarissa ima devet godina i svira klavir i violinu u Školi klasične glazbe Elsom u istočnom Londonu. Već je položila ispit iz klavira s odličnim uspjehom. Svira i u orkestru i nastupala je s velikim ansamblom u Londonu.

“Bilo je uzbudljivo i zabavno”, kaže ona. “Nisam imala tremu jer sam već svirala u crkvi. Čak iako sam griješila, bilo je u redu jer je sviralo puno ljudi.”

Jedna od njezinih omiljenih skladbi za violinu je “Budi moja vizija”. “Volim himne”, govori ona.

U Elsomu je teorija glazbe dio obrazovanja svakog učenika. Amarissa proučava kako glazba djeluje, a ne samo kako je treba svirati.

“Ponekad ti kažu da odsviraš nešto što nisi svirao nikada prije. Čini se teško, ali postane lakše.”

Njezina majka cijeni ravnotežu. “Oni ne uče djecu da samo stižu prve tipke. Oni ih uče da razumiju što sviraju. Pritom stariji učenici pomažu mlađima. To djeci daje nešto čemu teže.”

Za Amarissu je biti dio orkestra nešto posbno značajno. “Sviranje s puno drugih ljudi me čini sretnom”, kaže ona. “A i volim učiti nove skladbe.”

Ona također svira u školskim sastavima i crkvenim programima. Sviranje duhovne glazbe joj pomaže da se osjeća samopouzdanom.

Njezina obitelj nije adventistička, ali su izabrali adventističku školu zbog njezinih vrijednosti. Amarissina je majka odrasla pohađajući adventističke kampove na Jamajci, i cijeni čvrst moralni temelj koji je tamo vidjela.

“Žrtvujemo se da bismo sve mogli učiniti mogućim, ali nismo razočarani. Prilike su beskrajne.”

Sada Amarissa ima velike snove. Jednog dana željela bi postati učiteljica glazbe, baš kao neki stariji učenici na koje se ugleda. Voli gledati kako vode mlade glazbenike.

“Želim pomagati drugima u učenju”, kaže ona.

Od sitnih prstića koje pritiskaju tipke klavira u dobi od četiri godine, do sviranja himni u orkestru, Amarissino putovanje je tek počelo.

Kroz glazbu ona uči samosvladavanje, samopouzdanje i vjeru. I otkriva da kad vjerno vježbate, čak i nešto teško može postati predivno.

U Školi Elsom se djeca iz mnogih različitih sredina okupljaju kako bi učila glazbu. Zajedno sviraju različite instrumente, pjevaju i otkrivaju darove koje možda nisu ni znali da imaju. Stvaraju nova prijateljstva i rastu u samopouzdanju zahvaljujući glazbi. Škola Elsom pokazuje da glazba donosi radost i nadu cijeloj zajednici.

Ovog tromjesečja dio darova trinaeste subote pomoći će u stvaranju Sigurnih mjesta za život (Safe Space2Be) — posebnih mjesta za brigu unutar škola u zajednici. U tim prostorima će djeca moći razgovarati s nekim kome vjeruju, sudjelovati u umjetničkim ili glazbenim djelatnostima, i pronaći ohrabrenje kad im bude potrebno. Obitelji će također biti dobrodošle i primit će pomoć i podršku.

Baš kao što Elsom koristi glazbu kako bi bio blagoslov za svoju zajednicu, Safe Space2Be pomoći će školama da postanu mjesta ljubaznosti, iscjeljenja i nade. Vaš dar pomoći će da djeca osjete i znaju da su cijenjena, da se netko o njima brine i da nisu sama.

26. prosinca 2026.
Sviranje za Isusa
Ujedinjeno Kraljevstvo

Yeron voli glazbu još otkad je bio četvrti razred osnovne škole.

“U Engleskoj te obično potaknu da upoznaš neki glazbeni instrument”, kaže on. “Meni se to stvarno svidjelo.”

Njegov je rođak prvi počeo pohađati East London School of Classical Music (Elsom), a njegova je majka bila oduševljena kad je saznala da je to adventistička glazbena škola. Ubrzo se i Yeron pridružio. Bilo je to prije sedam godina.

“Ovdje sam jako sretan”, govori on. “Učitelji su stvarno, stvarno dobri. Strpljivi su i odlično nas poučavaju.”

Yeron je počeo svirati violinu. Prošle godine počeo je učiti i trubu. Također uči glazbenu teoriju, odnosno kako čitati note i razumjeti glazbu, a ne samo svirati.

“Ponekad je teško”, priznaje, “ali učitelji nam pomažu. Žele da uspijemo.”

Učenici Škole Elsom nastupaju u crkvama diljem Londona — u četvrtima poput Brixtona, Hollowaya i Tottenhama. Yeron se posebno sjeća jednog posebnog nastupa.

“Svirali smo za vojvotkinju od Glouceстера”, ponosi se on. “Izveli smo britansku državnu himnu i izbor duhovnih skladbi.”

Ono što mu se najviše sviđa jest to što glazba koju izvode uvijek slavi Boga.

“Najljepše kod pjesama koje sviramo”, objašnjava on, “jest to što uvijek slave Gospodina.”

U svojoj mjesnoj crkvi u Tottenhamu Yeron i njegov brat služe Bogu kroz glazbu. Njegov brat svira klavir, a Yeron violinu.

“Posvetili smo se služenju Bogu u crkvi”, ponosan je on.

Glazba ga nije naučila samo svirati instrument. Pomogla mu je i da njegova vjera raste.

“To je snažno i pozitivno utjecalo na moju vjeru u Gospodina”, svjedoči on. “Mi ne izvodimo pjesme koje ne govore o Bogu.”

Čak i kad ispiti djeluju zastrašujuće, on ne odustaje. Ispitivači s uglednog Trinity Collegea dolaze provjeriti njihovo sviranje. Ponekad je Yeron uznemiren, ali kaže da sve s vremenom postaje lakše.

Yeron se nada da će još dugo nastaviti učiti glazbu.

“Želim pohadati našu glazbenu školu sve dok Isus ne dođe”, kaže on sa smiješkom.

Kroz sviranje violine, trube i pjevanje himni, Yeron uči mnogo više od same glazbe. Uči služiti Bogu svojim darovima.

Trinaeste subote ovoga tromjesečja možete pomoći djeci u Engleskoj koja možda neće imati priliku pohadati školu poput Elsoma, ali trebaju nekoga tko će se brinuti o njima. Naš tromjesečni dar pomoći će u stvaranju programa Safe Space2Be, sigurnog mjesta za djecu u državnim školama, koja se možda osjećaju zabrinuto, usamljeno ili uplašeno. Prilozi će također biti namijenjeni za još tri projekta u Transeuropskoj diviziji: osnivanju obiteljskog misijskog središta i crkvenog projekta Oikos u Helsinkiju, u Finskoj; proširenju prve Adventističke osnovne škole Kompas u Poljskoj; te izgradnji zgrade Adventističke crkve u Zagrebu, u Hrvatskoj.

Hvala vam na vašem velikodušnom daru za trinaestu subotu ovog tromjesečja!

Savjeti za iznošenje misijskog iskustva

- ◆ Pokažite Ujedinjeno Kraljevstvo na zemljovidu te istaknite područje Engleske. Zatim pokažite glavni grad, London, u kojem se nalazi East London School of Music ili Elsom.
- ◆ Objasnite da će dio dara trinaeste subote od ovoga tromjesečja pomoći djeci diljem Engleske koja nemaju sigurno mjesto u svojim školama, na kojem će moći razgovarati s nekim tko se brine o njima i može im pružiti pomoć.
- ◆ Pogledajte kratke videozapise i preuzmite slike s: facebook.com/missionquarterlies.

Zadivljujuća zemlja

Ujedinjeno Kraljevstvo Velike Britanije i Sjeverne Irske obično se naziva Ujedinjeno Kraljevstvo (UK), ili jednostavno Britanija. Ponekad ljudi koriste te nazive kao da svi znače isto, ali oni se ipak malo razlikuju. Ujedinjeno Kraljevstvo je cijela država koja se sastoji od Engleske, Škotske, Walesa i Sjeverne Irske. Velika Britanija je veliki otok koji uključuje Englesku, Škotsku i Wales. Britansko otočje naziv je za sve otoke na tom području, uključujući Veliku Britaniju, Irsku i mnoge manje otoke u blizini. Glavni grad Ujedinjenog Kraljevstva je London, koji se nalazi u Engleskoj.

Prije trinaeste subote

- ◆ Podsjetite djecu da su naši misijski darovi zapravo darovi kojima širimo Božju riječ po cijelom svijetu, te da će jedna četvrtina našeg dara trinaeste subote, poznatog i kao tro-

mjesečni misijski dar, pomoći u ostvarivanju četiriju projekta u Transeuropskoj diviziji.

- ◆ Pripovjedač ne treba naučiti štivo napamet, ali bi se trebao upoznati s njegovim sadržajem.
- ◆ Prije ili nakon iznošenja upotrijebite zemljovid Europe kako biste pokazali mjesta u Transeuropskoj diviziji — u Finskoj, Poljskoj, u Hrvatskoj i Ujedinjenom Kraljevstvu — koja će primiti dar trinaeste subote od ovoga tromjesečja.

Misijski projekti za sljedeće tromjesečje

U sljedećem tromjesečju bit će predstavljena Zapadna srednjoafrička divizija, a posebni projekti uključivat će:

- ◆ Središte utjecaja pri Međunarodnoj akademiji Prince Emmanuel u Abidjanu, Obala Bjelokosti.
- ◆ Zdravstvenu kliniku u Praiji, Zelenortska Republika.
- ◆ Dječju školu Prince Emmanuel u Batai, Ekvatorijalna Gvineja.

Nacrtajte zastave

Pronađite na internetu zastave Hrvatske, Finske, Poljske i Ujedinjenog Kraljevstva. Nacrtajte ih, točno ih obojite ukra-
site njima prostoriju dječje subotnje škole.
